

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Czubik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Janusz Niczyporuk

SSN Maria Szczepaniec

w sprawie ze skargi M. S.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. I NSP 149/21, po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 9 marca 2022 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem z 5 stycznia 2022 r. M.S. złożył do Sądu Najwyższego skargę na naruszenie prawa do rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w sprawie I NSP 149/21, prowadzonej przez Sąd Najwyższy, wnosząc o stwierdzenie przewlekłości i przyznanie mu 20.000,00 zł od Skarbu Państwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. 2018, poz. 75 ze zm., dalej jako: „ustawa o skardze na przewlekłość”) skarga powinna zawierać:

1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy;

2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

Skarga M. S. spełnia tylko pierwszy wymóg. Skarżący wskazał sygnaturę postępowania, które w jego ocenie trwało zbyt długo oraz sformułował żądanie stwierdzenia jego przewlekłości, ale nie podał żadnego uzasadnienia dla tego żądania. W uzasadnieniu skargi nie sposób odnaleźć jakiegokolwiek okoliczności wskazującej na przewlekłość wskazanego postępowania. Zamiast tego Skarżący przedstawia chaotyczne wywody na różne tematy niemające żadnego związku z przedmiotem skargi.

Tym samym w jego skardze brak jest „okoliczności uzasadniających żądanie” w rozumieniu art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość. Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków. Wobec niespełnienia wymogu określonego w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość, skarga M. S. musiała zostać odrzucona.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.